

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Elk jaar, vlak voor kerst zelf, staan op vierde Advent de zwangerschappen van Maria en Elizabeth op het Bijbelse leesrooster.

Onwaarschijnlijke zwangerschappen-

1 van een oude dame die ver over haar vruchtbare leeftijd is

1 van een jonge ongetrouwde maagd.

Tegenstrijdig-en misschien vergelijkbaar met de donkere wereld waarin wij leven en de komst van de vredevorst.

Of wellicht voor sommigen onder u het tegenstrijdige gevoel tussen je eigen gemoedstoestand en de vreugde van kerst. Als je je afvraagt hoe je de kerstdagen door zult komen. Of blij bent als ze weer voorbij zijn.

Als je een slecht bericht hebt gekregen. Of als jouw kerst niet zo rooskleurig is-als op de reclame.

Kan zelfs in die donkere depressie licht doordringen, licht aan het einde van de tunnel zijn?

Kunnen midden in de winter, de knoppen groeien?

Je zou denken, voelen van niet.

Maar onderhuids gebeurt er veel:

Midden in de winternacht gebeurt het.

Beweegt het. Groeit het. Is het gaande.

Komt een ommekeer, keert het licht terug, de dagen gaan weer lengen-

midden in de winter is er een belofte van lente:

zoals de uitdrukking 'De lucht is zwanger van lente'.

De winter zelf is als een kraamkamer: waar ondergronds veel gebeurt. Groeit.

Dat is ten volle 'in verwachting zijn',

Hoe stram en oud je botten ook zijn, dat je het voelt tintelen,

Alsof je weer jong van leden bent,

Vol verwachting zijn, zoals kinderen voor hun verjaardag, de dagen aftellen- of kaarsen aansteken voor kerst.

Het is er nog niet. Maar het hangt in de lucht. Het daagt in het oosten.

Wonderlijk-

Dat midden in de winter een groene twijg zichtbaar wordt.

Dat Maria vervuld wordt van de Heilige Geest.

Dat Elizabeth als onvruchtbare, na jaren van proberen met ivf, teleurgesteld, verbitterd, toch moeder wordt.

Datzelfde verwonderlijke lezen we in de profetie van Micha:

De Heer zegt: En jij, Betlehem, bent wel één van de kleinste dorpen in Juda, maar in jou zal mijn Koning geboren worden. Hij zal over Israël heersen. Hij is er altijd al geweest, al van eeuwigheid af aan.

Daar zit dat onwaarschijnlijke ook in.

Net zoals de bollen onder de grond: Er wordt druk gewerkt achter de schermen.

Het is niet zo zeer: ik zie het niet, dus het is er niet.

Nee, zegt Micha:

Hij is er altijd al geweest, en zal niet in grote koninkrijken, paleizen geboren worden, maar eenvoudig, klein, onder ons mensen.

Misschien stelt ons dat wel wat gerust. Dat het koningskind onder ons wil wonen, juist in onze kleinheid. De dingen waar wij niet succesvol in zijn, geslaagd zijn in het leven, kwetsbaar.

Geen kinderen kunnen krijgen.

Een huwelijk wat gebarsten is.

Je leven dat anders gelopen is, dan je gewenst had.

Deze 4^e Advent vraagt aan ons:

Hoe raken wij zo zwanger/ vervuld van de Geest, hoe bereiden wij ons voor op de komst van dat kind?

Zijn wij al in verwachting van zijn komst,

Maken wij ons klaar, turen in de verte, bespeuren we aan de horizon het licht van kerst?

Deze vierde Advent heeft (ons) mensen nodig om Zijn komst voor te bereiden. Als kraamkamer van het Heil.

Als ware het dat wij Maria, Elizabeth, Jozef of Zacharias waren.

En dat God ons samenbrengt om zorg te dragen:

Zorg te dragen voor datgene wat klein is, kwetsbaar is.

Zorg te dragen voor het laten groeien van kiemen van geloof, hoop, liefde, vrede.

Om de zaden van Gods heil en koninkrijk tot bloei te laten komen.

Advent is als een tijd van verwachting, waarin we om ons heen kijken wie wij kunnen helpen, of waarbij iemand mij zou kunnen helpen.

Dat wij samen een kraamkamer maken,

Niet in het paleis van grote verwachtingen, maar juist achteraf, stil, op onwaarschijnlijke, donkere plekken, niet met de gedoodverfde mensen, maar met onwaarschijnlijke mensen.

Dat wij als christenen, als gemeenschap, als kerk zo met en voor elkaar plaats maken, als familie van God, als lichaam van Christus.

Plaats maken, ruimte creëren waar Christus zich kan nestelen. Zich kan wikkelen in de diepten van onze ziel.

Hem verwachten.
Hem gastvrij ontvangen.

En als wij dan vragen “Wanneer komt Gij, of wanneer bent u bij mij op bezoek geweest?”
Dan moeten we ons de woorden van Mattheus 25 in gedachten nemen:
Dat de Heer zei:

Straks zal de Mensenzoon komen. Dan zal Hij op zijn koninklijke troon gaan zitten. Hij geeft jullie het Koninkrijk dat Ik al voor jullie heb klaargemaakt nog voordat de aarde bestond. Want toen Ik honger had, hebben jullie Mij te eten gegeven. Toen Ik dorst had, hebben jullie Mij te drinken gegeven. Toen Ik een vreemdeling was, hebben jullie Mij in huis genomen. Toen jullie die dingen voor één van mijn minst belangrijke broeders of zusters deden, hebben jullie ze ook voor Mij gedaan.'

Juist met datgene wat mij zwaar valt deze kerst, diegene met wie ik maar moeilijk uit de voeten kan, alles wat ons moeizaam valt. In het onwaarschijnlijke.

Dat wij als christenen daar en op die manier plaats maken:

Daar waar we oog hebben voor kinderen en jongeren, hen als gelijken behandelen, luisteren en naar hun vragen en mening geluisterd wordt.
Daar waar we omzien naar ouderen, naar hulpbehoevenden, mensen die niet meer naar de kerk kunnen komen.
Daar waar de drukke midden-generatie rust vindt.
Daar waar kwetsbare mensen, mensen op de vlucht geborgenheid, steun, veiligheid, gemeenschap vinden.
Daar waar ik, in al mijn kwetsbaarheid me niet hoeft te verbergen achter een masker.

Als we daarin gastvrij worden, mogen groeien dan zou dat een ware Advent zijn: dat we in verwachting zijn van uw vrede.

En het wonderlijke daarvan is dat we het niet buiten onszelf hoeven, of moeten zoeken. Dat de vrede waarnaar we zo verlangen, de werking van de Heilige Geest in ons en het heil van het Christuskind al hier in ons midden zijn: als kiemen, zaden die in ons gezaaid zijn.

We moeten alleen oog ervoor hebben.

“Het is al begonnen”, zegt de profeet Jesaja, “Zie je het dan niet?”

Misschien moeten we wel achterom kijken: Wat is er het afgelopen jaar allemaal gegroeid?
Waar ben ik dankbaar voor? Wat is er ten goede in mijn leven veranderd, waar ben ik mee aan de slag gegaan? Waar ben ik heel gebleven, ondanks tegenslag, donkerte, depressie?

En in het hier en nu: Waar kan ik zelf mee helpen, een steentje bijdragen, een eerste stap?
En vooruitblikken:

Welke kiemen wil ik mee helpen laten groeien? Waar wil ik meer van, word ik enthousiast vervuld met de Heilige Geest?

Moge we die kiemen, die zaden in ons laten groeien en tussen ons. Om plaats te maken voor de komst van het vredeskind:

In ons hart

In onze huizen

In ons leven

In onze wereld

Amen.